

at gennemføre nogle af. Men nu har det ærede Medlem kastet saa meget større Nærighed paa dette gamle Forslag, som det ikke lykkes ham at føre igennem, og han sidder endnu med dette Forslag paa Skødet og kærtegner det saaledes, som Forældrene undertiden gøre ved mishybede Børn. Det ærede Medlem spørger saa: Hvis er Skylden for, at Forslaget ikke kom igennem den Gang? Det er naturligvis det Bergste Forslags Skyld, som blev indbragt den Gang, og om hvilket Forslagsstilleren selv sagde, at det skabte Forvirring. Der ligger altsaa Skylden, siger det ærede Medlem, men der kan jo sættes en betydelig Anmærkning ved denne Udtalelse. Det ærede Medlem stod dog den Gang som Fører for et Flertal og kunde saaledes have gennemført Lovforslaget, hvis ikke dette Flertal selv havde haft sine Tvivl med Hensyn til det Lovforslag, som de arbejdede paa. Det var netop Grunden til, at det ikke kunde gennemføres. Tvivlen blev saa stærk, at de Herrer ikkeovede at gennemføre dette Lovforslag, som var blevet anbefalet saa stærkt. At det Lovforslag, som den Gang blev indbragt som et Undringsforslag, skabte Forvirring indrømmer jeg, men det maatte det ogsaa gøre, thi det var den første Betingelse for, at dette Forslag kunde have nogen Livskraft senere. Havde det ikke skabt Forvirring og Tvivl hos de Herrer, havde de den Gang gennemført deres Lovforslag, og dette Forslag var ikke kommet op senere. Hovedgrunden til, at de saaledes ikke have ført deres egen Sag igennem, ligger selvfølgelig hos de Herrer selv, og naar der nu er Tale om, at der siden den Tid er flet tusinde Ulykker, og at de, som have lidt under disse Ulykker, kun skyldes os en daarlig Tale, fordi vi intet have faaet gjort, saa ligger Skylden derfor ikke paa nærværende Lovforslag, men andetsteds. Nu siger det ærede Medlem, at hvad jeg vil med dette Lovforslag, er kun at flytte Ulykken fra de forulykkede over paa Arbejdsgiverne. Jeg antager nu, at det ærede Medlem dermed mener, at det er Ulykkens Følger, som skulle flyttes over, thi selve Ulykten kan jo ikke flyttes. Men dertil siger jeg saa: Ja, hvad er en Ulykkesforsikringslov andet end et Forsøg paa delvis at flytte Følgen af Ulykken over paa andre? Hvad der foreslaas i dette Forslag er kun at alle de Ulykker, som indtraffe for Lønarbejdere og de Folk, som staa i Klasse med dem, naar de ikke selv jere Arbejdsgivere, skulle lægges over paa Samfundet og med enkelte Undtagelsestilfælde over paa Industri.

Der de Littra, som her ere opførte paa § 2. Det er, hvad der her foreslaas. Men nu siger det ærede Medlem: Ja, men det er ikke rigtigt at lægge Ulykkens Følger delvis over paa Arbejdsgiverne, og om disse Arbejdsgivere siger han: Na nej, Herre Gud, de ere saa daarligt stillede, at det vil være ruinerende for dem i mange Tilfælde at lægge Følgerne af Ulykkestilfælde over paa dem, og man maatte jo saa dog siden gaa til Kommunerne. Det ærede Medlem ser ikke nogen Grund til at lægge disse Følger af Ulykker, som foresalde hos en Arbejdsgiver, over paa denne, og han talte derimod. Jeg skal sige, hvorfor Forslaget delvis vil lægge Følgerne af Ulykkerne over paa Arbejdsgiverne. Det gør Forslaget, fordi Forslagsstillerne, baade den oprindelige og den nuværende, gaa ud fra, at den moderne Industri har paa hele sit Omraade forandret Karakter. Derved, at den moderne Industri har gennemført Brugen af Maskiner, drevne ved elementære Kræfter, har Arbejdet ganske stiftet Karakter, saa det er blevet ikke alene usikkert, men farligt for Arbejderne. Det erkende ogsaa Industriens Mænd derved, at de frivillig forsikre deres Arbejdere mod Ulykkestilfælde. Jeg skal fortælle et ganske kort Træk fra en Fortælling, jeg en Gang har læst — det var for Resten en lyst Bog — jeg tror, det kan belyse dette Forhold en lille Smule. Der laa nede i Tyskland en stor Møje. Paa den ene Side af Møsen laa Købstaden, paa den anden Side et stort Herresæde. Vejen mellem Købstaden og Herresædet gik uden om Møsen i en meget stor Bue. Møsen var fuld af Torvgrave og Hængebund og almindeligvis ikke til at passere. Det traf sig da, at der en Gang var Fest paa Herresædet. Mange Gudsbeddere vare samlede der, og Stemningen blev høj. De talte da om Heste, og om, hvis Hest der kunde løbe stærkest. En af Gæsterne sagde, at hans Hest kunde løbe hurtigst til Byen, medens Værten derimod forsikrede, at hans kunde gøre det. Stemningen blev saa høj, at de slog et Wæddemaal paa flere tusinde prøvske Thalere. Og saa skulde da Midtet foregaa. Værten gav som god Vært sin Gæst 5 Minutters Forspring med hans Hest, og gik saa til sin Tjener Johan og sagde: Nu tager Du min Hest og rider lige over Møsen. Dertil svarede Tjeneren: Det er farligt, det er vanstædigt, at Hesten kan bære mig over Møsen, som De byder. Det gælder om at komme først, sagde Herremanden, og kommer Du til Ulykke skal jeg understøtte Din Familie. Naa, det Ridt lykkes nu for Resten, men det er lige meget. Den